

A gyömrői Jézus Szíve templom jubileuma.

A hívek számának növekedése, a község központjának a faluból a telepre való áthelyeződése, valamint a lelki szükséglet már régen magával hozta az 1777-ben épített ófalusi templom megtartása mellett egy újabb, nagyobb befogadóképességű, és a kialakult új községközpontban álló templom építésének gondolatát.

A gyömrői parcellázások megkezdése után három évtized múlt el, amikor sok nehézséggel járó, gondos előkészítés után el lehetett kezdeni a templomépítést.

A katolikus hívek, de a nem katolikusok örömeire is 1935-38 között felépült az a Jézus Szíve tiszteletére szentelt templom, melyet 1938 szeptember 11.-én áldott meg Hanauer A István váci megyéspüspök.

A templomszentelés évében tartották Budapesten a 34. Eukarisztikus Világkongresszust – abban az évben, amikor népünk első királya a templomépítő és a magyar államot törvényeivel, egyházszerkezésével és a vármegyerendszer létrehozásával szilárd alapokon állóvá tevő – Szent István halálának 900. évfordulójára emlékezhetett.

A gyömrői lakosok nem is emlékezhetek volna meg szebben és találóbban, mint egy új templom felépítésével Szent István nagyságáról.

Az ötvenéves évfordulón – bár voltak kezdeményezések – nem volt nagyszabású, csak csendes ünnepség, azért helyénvalónak találta az egyházközség vezető testülete, hogy a hatvanadik évfordulót illően megülje.

A megemlékezés-sorozat főbb pontjai:

- Ünnepélyes szentmisén hálaadás Istennek a kapott kegyelmekért, megemlékezés a templomépítésről és a munkálatokban résztvevőkről.
- A templomépítés jubileuma kapcsán rendezett kiállítás megnyitása, és bemutatása a hívők seregének.
- A meghívott, egykor Gyömrőn működő egyházi személyek és a hívek köszöntése, megvendégelése.
- A templomépítés lefolyásának írásbani összeállítása és közkinccsá tétele.

A szentmisén nagyon sokan vettek részt, így bensőséges áhitat hatotta át a híveket, akik lelkiekben is épülhettek azon.

A meghívott, és még ma is aktív lekipásztorok örömmel fogadták a szíves invitálást, azonban saját nyájukat nem tudták magukra hagyni, így eljönni sem tudtak. Ezzel kimentették távolmaradásukat, pedig sajnálatunkra így nem hallhattunk hiteles beszámolót az általuk itt átélt eseményekről, emlékeikről.